

In memoriam Weöres Sándor

1.
Koponyacsönd, koponyakéreg reccsen.
Védetlen ül a képzelet a versben.
Néma öröklét, hangtalanul tátog.
Táguló űrben kusza jégvirágok.

Zúduló álom, sóvihar, halandzsa.
Végigrepedt az öntudat harangja.
Porból vett testben bokrosodó lélek.
Ágai kékek, feketék, fehérek.

Rügyei zöldek, virágai sárgák,
a szívkamrában kelő napot várják,
mint árva gyermek, szülőjét, haza.
Néma öröklét, fulladt éjszaka.

2.
Koponyakongás, egyszólamú dallam
a süketítő, bábeli viharban,
gyémántsugár, ha gyújtópontja lett
napfényben ázó, tiszta képzelet.

Az összevisszaság testén a rés:
lélegző lélek, éles ébredés,
pusztát elöntő szikraóceán.
A tudat átzúdul saját magán.

3.
A szem ha fordul, önmagára lát:
a szívkamrában apát és anyát,
a kusza űrben mélyülő kutat.
Bolygók alusszák benne álmukat.

Kategória: WEÖRES SÁNDOR 100
Denumire autor: László Noémi

Látó Szépirodalmi Folyóirat